

[Finansministeren.]

Da det må være mest praktisk, at administrationen, tilsynet og vedligeholdelsen af det areal, der nu søges gjort til offentligt parkområde, varetages af den samme myndighed, der ejer det eksisterende parkanlæg på Volden, vil jeg, som den ærede spørger også var klar over, søge indledt forhandlinger med Københavns kommune om dennes overtagelse af arealet efter de i mangelægsoverenskomsten af 1925 fastlagte vilkår og retningslinjer, og således, at Københavns kommune efter overtagelsen af arealet kan udlægge dette til parkområde som et naturligt supplement til det eksisterende parkanlæg.

Lannung: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for det velvillige svar. Jeg ved, at det vil glæde enhver god københavner og fremfor alt enhver christianshavner at få dette voldområde overgivet til fredelig park og spaderesti så snart som muligt, og jeg håber ikke, det vil vare tilnærmelsesvis så længe, som der var tale om i forrige omgang, men at allersidste frist må være, at det kan åbnes store bededagsaften.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse ved folketingsårets åbning.

(Foregående forhandling findes i tidenden sp. 119).

A. C. Normann: Når vi med et naturligt udgangspunkt i åbningstalen lader blikket gå horisonten rundt for at spejde efter tegn på opklaring i den udenrigspolitiske situation efter nu mange års forgæves venten, er der i år sket en forandring, omend kun ude i kimmingen, men dog en forandring, som har skabt nye håb, håb om, at den kolde krigs lange periode er ved at vige for en tid med mere tillid og mindre angst.

Når nu alle glæder sig over den nye kontakt mellem den vestlige og den østlige verdens ledende statsmænd, kan man godt fristes til — lidt forundret måske — efter

nærmere eftertanke at spørge: hvorfor tøvede man så længe med noget, der var så selvfølgelig? Men hvad åbningstalens udenrigspolitiske indledning angår, vil alle i øvrigt bifalde de forhåbninger, som deri knyttes til den nye situation, bl. a. om muligheden for forhandlinger på øverste plan om fastholdelsen af FN's ansvar og indflydelse, om indstilling af atomprøvesprængninger og om hjælp til de lande, hvis befolkninger sulter, og når statsministeren senere i talen fremhæver en mere omfattende nedrustning som et hovedmål, har regeringen deri — i dette ønske — hele landet bag sig.

Jeg vil gerne tilføje, at vi i det radikale venstre også nærer forhåbninger til, at tankerne om den mellemeuropæiske plan om en våbenudtyndet og atomfri zone vil komme til at gå ind som en realitet i de nu forestående drøftelser.

Men i denne atmosfære, der er så afgørende præget af en hel verdens forhåbninger om forsoning og afspænding med en nedrustning til følge, i denne atmosfære er det, vi i Danmark går til behandlingen af vort eget militærforslag.

I det radikale venstre ser vi stadig gerne, at denne sag løses i enighed mellem de demokratiske partier, og vi ser den også gerne løst snarest. Men tiden er ikke inde til at skærpe kravene, snarere til at advare imod foranstaltninger og investeringer, som om kort tid kan synes meningsløse. Men spørgsmålet er jo nu henvist til forhandling i et underudvalg; det ville derfor være urimeligt at underkaste det indgående drøftelser her, og jeg kan ligesom de foregående ærede ordførere indskrænke mig til nogle enkelte bemærkninger.

Man siger fra forskellige sider meget smukt, at det nu er opgaven at hæve forsvarsspørgsmålet op over partierne, men besynderligt nok ledsages disse fromme ønsker jo som oftest af ret ubeherskede angreb på det radikale venstre, hvad det er vanskeligt at se visdommen i, for os over de ingen som helst indvirkning på, og det kan da i hvert tilfælde ikke fremme sagen.

Disse angreb koncentrerer sig i almindelighed i et forargelsens udbrud, om nu virkelig 14 radikale folketingsmedlemmer skal have større indflydelse på sagen end 150 andre